

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/169/2018
Identifikačné číslo spisu:	8516202230
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8516202230.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu DPS financial consulting, s. r. o., so sídlom v Trnave, Tamaškovičova 17/2742, zastúpeného spoločnosťou advoconsulting, s.r.o., so sídlom v Trnave, Tamaškovičova 17/2742, proti žalovanému Y. L., bývajúcemu vo V. XXX, zastúpeného JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Škultétyho 3, o zaplatenie 20 868,10 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 1 C 74/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. mája 2018 sp. zn. 18 Co 25/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom zo 17. augusta 2017 č. k. 1 C 74/2016-162 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 20 868,10 eur s príslušenstvom. Vykonaným dokazovaním zistil, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili 22. apríla 2008 zmluvu o poskytnutí hypotekárneho úveru vo výške 23 235,74 eur. Listom zo 17. februára 2012 banka vyzývala žalovaného na uhradenie dlžnej sumy 511,30 eur s tým, že žalovaný mešká so splácaním viac ako tri splátky. Banka ako postupca uzavrela 26. septembra 2013 so žalobcom ako postupníkom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bolo postúpenie pohľadávky zo zmluvy vo výške 22 812,41 eur. Zmluvu o postúpení pohľadávky uzatváral za žalobcu ako postupníka T.. Y. X., ktorý v tom čase nebol štatutárnym orgánom spoločnosti, nebol predložený doklad o tom, že by toto konanie vyplývalo z vnútorných predpisov danej spoločnosti a keďže táto zmluva vyžadovala písomnú formu, bolo potrebné, aby mal písomne udelené splnomocnenie, v ktorom by bol uvedený rozsah jeho oprávnenia. Súd prvej inštancie vyvodil záver, že plnomocnenstvo musí byť súčasťou zmluvy a pokiaľ nebolo súdu predložené a preukázané, treba mať za to, že daný úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon a teda je neplatný (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žalobu preto ako celok zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Zároveň uviedol, že banka nebola oprávnená žalobcovi pohľadávku postúpiť, nakoľko žalovaný v omeškaní nebol a suma 511,30 eur, ktorej sa výzva zo 17. februára 2012 týkala, bola v čase postúpenia v plnom rozsahu uhradená. Ďalším dôvodom na zamietnutie žaloby bolo i

premlčanie uplatneného nároku s poukazom na ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka s tým, že právo žalobcu bolo premlčané najneskôr 16. apríla 2016, keďže ku dňu 15. apríla 2013 nebola preukázateľne riadne zaplatená splátka hypotekárneho úveru. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti sporu.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. mája 2018 sp. zn. 18 Co 25/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a stranám nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a namietané odvolacie dôvody vyhodnotil ako neopodstatnené. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi, ale je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Poukázal na ustanovenie § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky a dlžníkom, nie vo vzťahu k súdu. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 49/2008 a sp. zn. 1 Cdo 76/2007 s tým, že súd je povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený pohľadávku postúpiť, nakoľko v čase postúpenia pohľadávky dlžná suma bola uhradená, ak by banka riadne postupovala pri započítaní úhrad žalovaného v zmysle § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že nebola splnená zákonná podmienka postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, a to omeškanie žalovaného dlhšie ako 90 kalendárnych dní od uplynutia lehoty na splnenie omeškaného záväzku na základe výzvy. Za správny považoval aj záver súdu prvej inštancie, že neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky ani podľa vety druhej § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď bolo nepochybné, že od 15. júla 2008 do zosplatnenia pohľadávky 7. júna 2013 bol žalovaný povinný uhradiť 59 splátok po 120,76 eur, teda spolu 7 124,84 eur a z predloženého výpisu z účtu vyplývalo, že žalovaný k 27. máju 2013 realizoval úhrady v celkovej výške 6 978,70 eur, teda plných 57 splátok a čiastočne 58. splátku splatnú 15. apríla 2013 a teda ak by právny predchodca žalobcu pri započítavaní čiastkových úhrad žalovaného postupoval podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, súčet omeškaní čo len časti peňažného záväzku by nepresiahol dobu jedného roka. Záverom uviedol, že vzhľadom na neplatnú zmluvu o postúpení pohľadávky nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ C.s.p. Podľa jeho názoru mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to tým, že opomenul uviesť skutočnosti, ktoré považuje medzi stranami za sporné a významné skutkové okolnosti nesubsumoval pod konkrétne hmotnoprávne ustanovenia. Odvolaciemu súdu vytkol, že sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal otázkou namietanou v odvolaní a to za akých okolností sa majú podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách považovať za splnené a jeho rozhodnutie je pre absenciu odôvodnenia základných právnych otázok nepreskúmateľné. Ďalej namietal, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, ak pre naplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje, aby najprv došlo zo strany banky k písomnej výzve na splnenie splatnej pohľadávky a až následne, po uplynutí 90-tich dní od tejto výzvy uznáva možnosť banky postúpiť pohľadávku, avšak len v rozsahu uvedenom vo výzve. Uviedol, že v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená otázka, či je pre splnenie podmienok podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu klienta, ktorý je v omeškaní so splácaním jeho splatného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní nevyhnutné, aby banka po písomnej výzve na zaplatenie takéhoto omeškania musela vyčkať ďalších 90 kalendárnych dní nepretržitého omeškania. Poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8 MCdo 13/2014, 6 MCdo 4/2012 a 7 MCdo 9/2014 s tým, že otázka aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka na tzv. absolútne obchody, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ a práva a povinnosti, ktoré z týchto záväzkových vzťahov vznikli pred účinnosťou ustanovenia tretej vety § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Navrhol, aby

dovolací súd rozsudok súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti (dovoláním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 2 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou odvolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritorný dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

7. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

11. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobcu a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní aktívnu vecnú legitimáciu preukázal len oznámením postupu

o postúpení pohľadávky dlžníkovi, ale je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky, pričom je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky. Zároveň uviedol, že žalobca nebol oprávnený postúpiť pohľadávku zmluvou z 26. septembra 2013, nakoľko v čase postúpenia pohľadávky bola dlžná suma uhradená. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Takisto samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

12. Dovolateľ ďalej namietal, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorá podľa jeho názoru spočíva v tom, že súd prvej inštancie opomenul uviesť skutočnosti, ktoré považuje medzi stranami za sporné a významné skutkové okolnosti nesubsumoval pod konkrétne hmotnoprávne ustanovenia.

13. Dovolací súd zo zápisnice z pojednávania konaného 17. augusta 2017 (č. l. 155) zistil, že súd prvej inštancie postupom podľa § 181 ods. 2 C.s.p. určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, uviedol, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Zo zvukového záznamu vyhotoveného na pojednávaní vyplýva, že súd prvej inštancie uviedol, že „súd poukazuje na to, že uplatnený nárok v časti požadovanej istiny z úveru a jej príslušenstva javí sa byť premlčaný, i keď z pohľadu súdu z dôvodov iných ako sú uvádzané v podaniach žalovanej strany, čo sa týka uplatnenia nároku na zaplatenie sumy 825,14 eur tento nárok z pohľadu súdu sa javí byť nedôvodný v danej veci a čo sa týka ďalších skutočností žaloba sa javí by v doterajšom stave ako nedôvodná i s poukazom na, z pohľadu súdu, absenciu aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tomto spore, všetky tieto skutočnosti však bude možno ustáliť až po vykonaní dokazovania na dnešnom pojednávaní“. Z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. vyplýva, že zákon priznáva relevanciu iba tým procesným pochybeniam súdu, intenzita ktorých opodstatňuje záver, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu bolo účastníkovi konania znemožnené uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv „v takej miere“, že došlo (až) k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd má za to, že pokiaľ súd prvej inštancie na pojednávaní oboznámil žalobcu s tým, že žaloba sa javí byť nedôvodná z dôvodu absencie aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, avšak neuviedol konkrétne hmotnoprávne ustanovenie, ktoré bude aplikovať, bol tento postup súdu nesprávny, nakoľko súd má povinnosť subsumovať významné skutkové okolnosti pod konkrétne hmotnoprávne ustanovenia, avšak týmto nesprávnym procesným postupom nebolo žalobcovi znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca bol súdom na pojednávaní oboznámený o tom, že mu v spore chýba aktívna vecná legitimácia a preto mohol v ďalšom konaní predkladať dôkazy, ktoré by predmetnú skutočnosť vyvrátili.

14. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namietal, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplyva.

15. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

16. Žalobca tvrdí, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku či je pre splnenie podmienok podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu klienta, ktorý je v omeškaní so splácaním jeho splatného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní nevyhnutné, aby banka po písomnej výzve na zaplatenie takéhoto omeškania musela vyčkat' ďalších 90 kalendárnych dní nepretržitého omeškania.

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 písm. b/ C.s.p. je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

18. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú ktorú prejednávajú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Účelom § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky (a „zaplnením bielych miest doterajšieho rozhodovania dovolacieho súdu prispieť k vytvoreniu jeho ustálenej rozhodovacej praxe“).

19. Naostatok treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky vyššie uvedené znaky. Ak z týchto znakov chýba čo i len jeden, nemôže byť dovolanie procesne prípustné.

20. Vychádzajúc z obsahu spisu a z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií, súd prvej inštancie zdôraznil, že zmluvu o postúpení pohľadávky z 26. septembra 2013, od ktorej odvodzoval žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, uzatváral za žalobcu ako postupníka T.. Y. X., ktorý v tom čase nebol štatutárnym orgánom žalujúcej spoločnosti, nebol predložený doklad o tom, že by toto konanie vyplývalo z vnútorných predpisov danej spoločnosti alebo jeho pracovného zaradenia v nej a keďže táto zmluva vyžaduje písomnú formu, bolo potrebné aby mal písomne udelené plnomocenstvo, v ktorom by bol uvedený rozsah jeho oprávnenia. Uviedol, že zo zmluvy o postúpení pohľadávky nijako nevyplýva, že by bolo toto plnomocenstvo písomne udelené, takéto písomne udelené plnomocenstvo nebolo predložené súdu ani v priebehu celého konania a teda nebolo možné preskúmať či konanie menovaného v súvislosti s uzavretím takej zmluvy zodpovedalo jeho oprávneniam, či skutočne mohol takúto zmluvu v mene a na účet žalobcu platne uzavrieť a teda či v jej zmysle skutočne vznikli príslušné práva v prospech žalobcu a ak nie, či došlo k riadnemu schváleniu takého úkonu zo strany žalobcu podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Uzavrel, že plnomocenstvo musí byť súčasťou takej zmluvy a pokiaľ nebolo súdu predložené a preukázané, treba mať za to, že daný úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon a teda je neplatný. V danom prípade jednoznačne nie je na strane žalobcu daná aktívna vecná legitímácia, teda žalobca nemá v tejto veci právo vo vlastnom mene a na vlastný účet vyžadovať zaplatenie akejkoľvek sumy a keďže platne nenadobudol pohľadávku ani jej príslušenstvo a ani práva s ňou spojené, nemohol relevantne vykonávať žiadne úkony. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bol dôvodom na zamietnutie celej žaloby. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa stotožnil aj odvolací súd, ktorý ďalej uviedol, že preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej, je imanentnou súčasťou súdneho konania a preto nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi, ale je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky, pričom súd je povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky.

21. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dôvodom, pre ktorý bola žaloba zamietnutá bolo

zistenie súdov nižších inštancií, že žalobcovi chýba v spore aktívna vecná legitímácia. Súdov nižších inštancií teda nevyvodili záver, že žalobu je potrebné zamietnuť z dôvodu nedodržania lehoty ďalších 90 kalendárnych dní nepretržitého omeškania po písomnej výzve na zaplatenie.

22. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že otázka, ktorú dovolateľ nastolil v podanom dovolaní tak nebola zásadnou otázkou, na ktorej by spočívalo rozhodnutie týchto súdov a preto táto otázka nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalobcu v zmysle tohto ustanovenia.

23. Z rovnakého dôvodu ani ďalšia otázka nastolená dovolateľom a to otázka aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka na tzv. absolútne obchody, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ a práva a povinnosti, ktoré z týchto záväzkových vzťahov vznikli pred účinnosťou ustanovenia tretej vety § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže byť relevantná pre založenie prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., z ktorého žalobca tiež vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania.

24. V danom prípade dovolateľ mal v rámci namietaných dovolacích dôvodov ako predmet dovolacieho prieskumu nastoliť otázku svojej aktívnej vecnej legitímácie, ktorú však nenastolil. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.), včítane ich obsahového i rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Preto sa touto otázkou nemohol v dovolacom konaní zaoberať práve pre fungovanie zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelým).

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

26. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.